SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 24 JUNI 1937

HET NIEUWE VERVOERMIDDEL

DE REGENDRUPPEL

HET was volop zomer. De zon scheen iedere dag, reeds weken en weken aan één stuk en alle kinderen genoten van het prachtige vacantieweer.

Het was erg warm en droog.

De oudere mensen bleven overdag zoveel mogelijk binnen in de koele schaduw, omdat het buiten te warm en te benauwd was. Maar de kinderen vonden die hitte juist fijn en zij speelden en ravotten van 's morgens vroeg tot 's avonds laat.

MOPPER NIET TE VLUG
ALS HET 'S ZOMERS
EENS REGENT

Totdat op 'n middag de lucht plotseling begon te betrekken. De zon gleed weg achter zware, zwarte wolken. Er stak een hevige wind uit het Westen op en een kwartier daarna viel de eerste regen.

Het regende die ganse middag en avond en ook 's nachts vielen de regendruppels aldoor neer.

Toen Leo en zijn zusje Katy de volgende morgen hun hoofdjes onder de dekens uitstaken, was 't eerste wat zij hoorden het spatten van de regendruppels op het raam en de pannen.

„Bah !" riep Leo.

„Hoe naar !" dacht Katy en na het ontbijt gingen zij samen voor het raam staan om naar buiten te kijken.

„O, Katy," zuchtte Leo, „ik vind het toch zo vervelend de hele dag binnen te moeten blijven. Wij hebben helemaal niets te doen."

„Ja, maar we kunnen toch wel enkele spelletjes verzinnen," antwoordde Katy, die twee jaar ouder was dan Leo en al heel wat verstandiger ook.

„Ik doe geen spelletje en ik vind regenweer het ellendigste wat er is."

In het raam, waarvoor zij beiden stonden, had moeder een prachtige geraniumplant neergezet en om de bloem ook een beetje te laten genieten van de malse regen, had moeder het raam op 'n kiertje laten openstaan. Plotseling spatte een hele grote, zware druppel op een der bladeren van de geranium. Leo had juist gezegd, dat hij regenweer zo ellendig vond.

Toen gebeurde er iets zonderlings.

De zware regendruppel gleed van het blad en rolde in een bloem. Hij klom helemaal naar buiten en zette zich op het puntje van 'n geraniumtrosje neder. De druppel had nu de vorm van een ei, er kwamen twee ogen te voorschijn, toen een neus en toen een mond.

Leo en Katy keken elkander vol groeiende verwondering aan. Leo gaf zijn zusje een hand, want zijn hartje begon toch wel iets te beven bij al die zonderlinge dingen! Maar ook Katy snapte er niets van. Het leek wel een sprookje.

Terwijl de kinderen zó stonden te kijken, hoorden zij opeens een heel fijn, zilveren stemmetje.

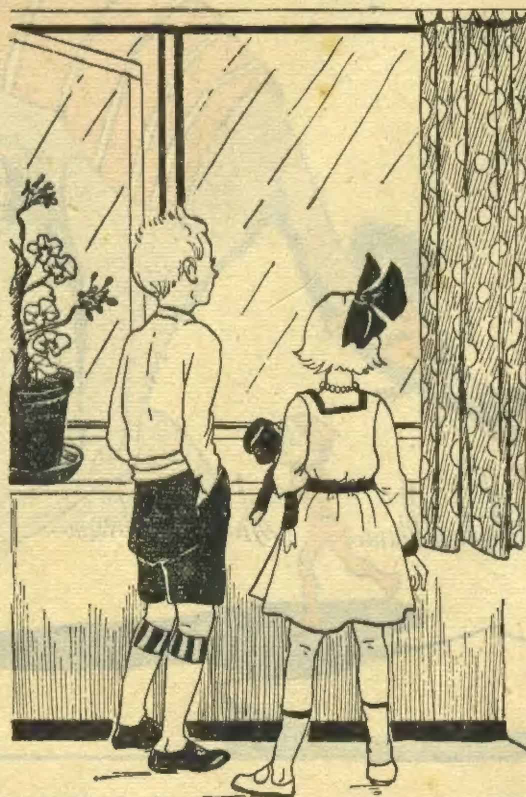
„Goededag !" sprak de regendruppel. „Zo, Leo, wat hoor ik, vind jij regenweer het ellendigste wat er is ? Het spijt mij, zoiets te moeten vernemen, want ik houd er erg van. Dat komt natuurlijk omdat ik zelf een regendruppel ben."

„Het.... het spijt me erg, dat ik dat zo gezegd heb," stamelde Leo bedeesd. „Ik.... ik wou er niets onvriendelijks mee zeggen. Maar ik was alleen maar boos, omdat ik nu de hele dag binnen moet zitten en ik heb helemaal niets te doen."

„Wat zeg je ?" vroeg de regendruppel. „Och, hoe dom van me. Ik heb mijn oren vergeten !"

Meteen boog hij zich voorover, nam twee kleine, rode geraniumblaadjes en zette er aan iedere kant van zijn hoofdje één. De kinderen hadden echter nog niet eens gemerkt, dat de regendruppel geen oren had !

„Zo, nu hoor ik beter," zei hij. „Nu kan ik alles wat je zegt goed verstaan. Dat is ook wat, om je

....gingen zij samen voor het raam staan om naar buiten te kijken.

„Zo, nu hoor ik beter," zei hij.

slechts boos omdat hij binnen moest blijven. Ik ben erg blij dat het regent, want ik weet dat alle bloemen erg dorstig waren."

De regendruppel glimlachte nu plotseling weer erg lief.

„Je hebt mooi gesproken, meisje," zei hij. „Zeker, de regendruppels zijn erg laat gekomen en wij hadden eigenlijk twee weken geleden al hier moeten zijn. Maar wij hoorden dat in Engeland zo'n erge droogte heerste, dat de koeien in de weiden stierven van

oren te vergeten!" En de regendruppel lachte dat hij trilde.

„Ja, 't is erg dom, vin je niet ?" zei Leo.

Opeens werd de regendruppel weer ernstig. Hij keek Leo strak aan.

„Het is niet half zo dom," antwoordde hij „als boos zijn, omdat het eens één dagje regent. Weet je wel, Leo, dat het reeds sinds acht weken niet meer geregend had ? Alle bloemen en planten waren stervende van droogte. De vruchten op het veld verdordden. De koeien in de weiden werden ziek van dorst. En toch durft zo'n zelfzuchtig jongetje als jij bent te mopperen als dan eindelijk eens een regenbui komt. Alle mensen zijn dankbaar en blij, behalve Leo!"

De regendruppel schudde boos het hoofd.

„Het spijt mij ook erg, dat mijn broertje zo mopperde," zei Katy, die gezien had dat Leo de tranen in de ogen kreeg. „Maar Leo was

dorst. Wij zijn toen gauw daarheen gegaan en duizenden van mijn broertjes vielen naar beneden en maakten de stoffige weiden en akkers en tuinen weer gezond en vochtig. Ook ik stond op het punt te vallen, toen ik bevel kreeg hierheen te komen. Een stevige Westenwind dreef ons naar Nederland, dat ook al erg onder de droogte te lijden had en hier ben ik nu."

„En ga je nu weer terug naar de lucht ?" vroeg Leo. „Of blijf je bij ons in de tuin ?"

„O, ik geloof, dat ik hier in de tuin moet blijven," antwoordde de regendruppel.

„Nu, ik heb al lang genoeg gepraat, ik moet weg. Wil je het raam een beetje verder openzetten, Katy ? Dank je wel, hoor! Daag."

Toen Katy 't raam verder opendeed, keek zij meteen naar de plaats waar de regendruppel had gezeten. Maar hij was al weg en toen Katy zich wat voorover boog zag zij hem juist van de vensterbank rollen en op een der klimopbloemen onder het raam pletsen.

Leo en Katy keken elkander aan.

„'t Was maar een droom," zei Leo.

„Doe niet zo dwaas! En dit dan ?"

Meteen raapte Katy de beide vuurrode oortjes op, die de regendruppel weer vergeten had mee in de tuin te nemen. Leo keek er naar en wou iets zeggen, juist toen moeder de deur opendeed.

„Wat een vervelend weer, hè kinderen...." begon moeder.

Maar Leo viel haar meteen in de rede.

„'t Is helemaal geen vervelend weer, moeder, want de bloemen en de planten, de vruchten en de dieren hebben hard regen nodig. Enne.... enne, Katy en ik kunnen best een dag binnen spelen. Ik ben erg blij, dat het regent. Jij niet, Katy ?"

Katy knikte.

Moeder begreep er niets van, want tijdens het ontbijt reeds had Leo zitten zuchten en mopperen over het regenweer. Wat was die jongen toch ineens zo veranderd!

Nor. H.

„'t Is helemaal geen vervelend weer...."

DE GESTOORDE AUTORIT

„Ze wilden me bestelen,"
Zei Bob, „ik heb de kaart
Van 't Halve-Schedel-Eiland.
Daar wordt een schat bewaard."

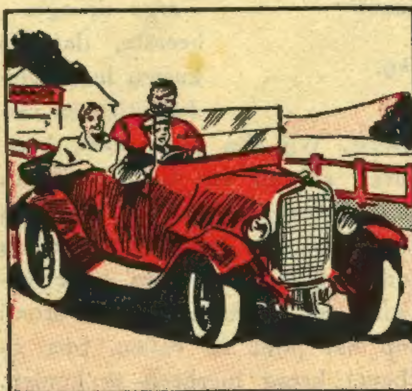
Bob laat die kaart ook kijken,
Ze was erg ruw gemaakt.
Tom dacht : En twee machines
Zijn voor zò'n ding gekraakt!

„'t Bevalt me wel," zei Snoekie.
„Ik lust die schat van jou,
We zullen samen delen."
„O.K." zei Bob, „kom nou."

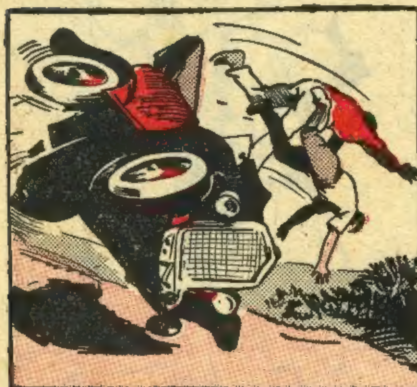
Ze kwamen bij 'n garage
Waar 'n beste wagen stond.
Ze huurden 't snelle voertuig
En reden weg terstond.

De wagen liep heel netjes
Met Tom achter het stuur.
„Die wagen maakt," zei Snoekie
„Bepaald een snelheidskuur."

Maar plots — hoe kon 't gebeuren
Daar kreeg een rad een smak,
Het bolde op z'n eentje
Over het gladde vlak.

De wagen ging aan 't hotsen
En Snoekie gilde „stop."
Maar kijk, daar sloeg het voertuig
Gladweg over de kop.

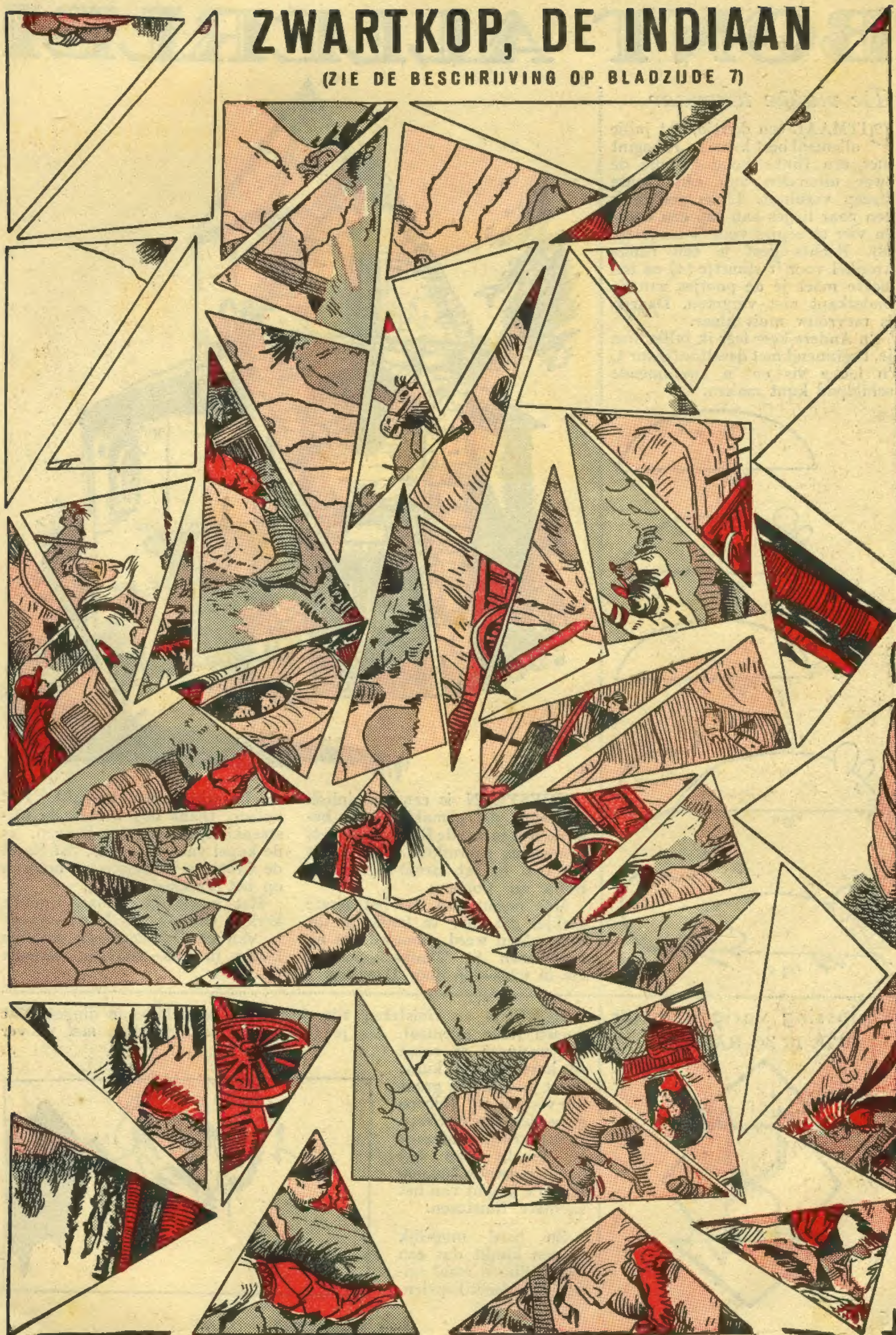
Snoekie had maar wat schrammen
En Bob een lichte buil,
Maar Tom was buiten westen
En Snoekie zei : „Jij uil"

Hij had Tom op zijn armen
En zuchtte : „Wat 'n pech."
Meteen vloog weer zo'n duivel
Naar hen toe, op de weg.

ZWARTKOP, DE INDIAAN

(ZIE DE BESCHRIJVING OP BLADZIJDE 7)

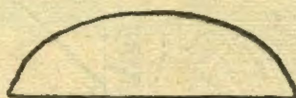

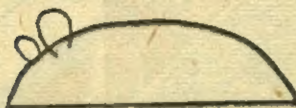
BONT ALLERLEI

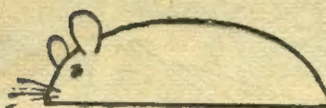
De vlugge tekenaar

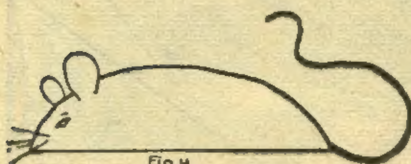
DITMAAL een diertje, dat jullie allemaal best kennen. Je begint met een flinke boog (1) die de twee uiteinden van een rechte streep verbindt. Links zet je 'r een paar lusjes aan (2), een oogje en vier streepjes voor 't snorretje (3). Rechts geef je een flinke kronkel voor 't staartje (4) en ten slotte moet je de pootjes aan de onderkant niet vergeten. Daarna is mevrouw muis klaar.

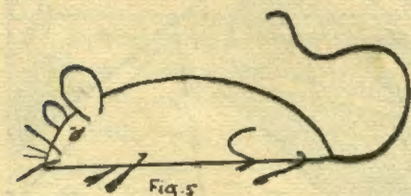
'n Andere keer leer ik jullie, hoe je, beginnend met dezelfde figuur 1, 'n leuke vis en 'n zwemmende schildpad kunt maken.

Fig.1

Fig.2

Fig.3

Fig.4

Fig.5

TUFSTEEN is een vulkanisch gesteente, dat gemakkelijk te bewerken is en dat de Romeinen reeds kenden en gebruikten. Men vindt het o.a. in het Brohl-dal tussen Bonn en Coblenz.

Men neemt aan, dat het eerste kerkje, dat hier te lande in dit soort steen werd gebouwd, de nu verdwenen St. Thomaskapel is, die in 628—638 door Dagobert I te Utrecht werd gesticht. Het oudste, thans nog bestaande tufsteenkerkje, dat we kennen, is de kapel van het paleis, dat Karel de Grote te Nijmegen liet bouwen op het Valkhof.

Het is een klein maar typisch kerkje, dat een goede nabootsing is van de Domkerk, die dezelfde keizer in 796—804 liet bouwen te Aken.

Oplossing vorig nummer

WIE IS ZO HANDIG?

ROEPEN en fluisteren zijn twee heel verschillende dingen. Dat voelen jullie allemaal. Als je fluistert, draagt je stem niet zo ver als wanneer je roept zo hard als je kunt. Weet je ook hoe groot het verschil is? Volgens geleerden, die 't hebben uitgerekend, bedraagt de kracht van het hardste geroep 500.000 maal de kracht van het zachtste fluisteren.

Zo hard mogelijk roepen klinkt dus een half millioen maal luider dan zacht lispelen.

ZWARTKOP, DE INDIAAN

BIJ DE PLAAT OP BLADZIJDE 5

ZWARTKOP, het gevreesde opperhoofd van de oude Indianenstam, was lang ziek geweest. Zijn ziekte had hem echter minder gehinderd dan het feit, dat hij, gezeten op zijn witten hengst „Snorpijl", zijn Indianen niet meer kon aanvoeren en over de prairie vliegen als de wervelwind. Zwartkop was vooral een vijand van de blanken, die zijn voorouders van hun land hadden weggedreven, maar Zwartkop wilde niet weten, dat er tijdens zijn ziekte heel wat was veranderd in de omgang tussen Indianen en blanken en hij piekerde er nog altijd over, hoe hij zich op de blanken zou kunnen wreken. Eindelijk kwam de dag, dat Snelvoet, een jonge Indiaan, aan het opperhoofd de boodschap bracht, dat een troep blanken met wagens op weg was naar het Zuiden en de weg nam door de prairie. Zwartkop meende, dat zijn kans nu was gekomen. Hij vroeg niet, wat de andere Indianen dachten, hij was het opperhoofd en hij alleen had te gebieden, wat er moest gebeuren. Daarom opende Zwartkop zonder aarzelen de aanval op de wagens van de blanken. Zij waren echter op hun hoede en ofschoon Zwartkop en de zijnen wonderen van dapperheid verrichtten en allerlei listen verzonnen, mochten zij er niet in slagen de tegenstand der blanken ook maar één ogenblik aan het wankelen te brengen. Zwartkop en zijn Indianen sneuvelden tot den laatsten man. Zwartkop was een dapper strijder en een groot opperhoofd, maar zijn blinde wraakzucht bracht hem en de zijnen ten val. Deze legplaat brengt de aanval der Indianen in beeld. Plak de plaat eerst op stevig karton en knip dan de stukjes uit. Zo gaat het schuiven en aanpassen veel gemakkelijker en beschadig je de hoeken niet zo gauw. Heb je de plaat klaar, breng dan hier en daar met waterverf wat lichte kleuren aan en dan krijg je een leuke plaat, die de moeite van het ophangen waard is.

MISS OLLIE-FANT

Miss Ollie-Fant
Doet soms wat raar,
Maakt van haar slurf
Een kandelaar.
Wanneer zij 's nachts naar bed toe gaat
En niet graag in het donker staat.

Miss Ollie-Fant
Kan meer dan wij,
Wij kunnen niet doen
Net als zij.
Want doen wij dat, geloof ik, heus,
Het kaarsvet brandde onze neus. V.L.

SJORS VOORZITTER VAN D' REBELLEN-CLUB

EEN PRETTIGE ONTMOETING.

